

Η μικρή θεατρική ομάδα είναι γενναία και αποτελεσματική

➤ «Παρουσιάζοντας την εμπειρία» από το Rooftop Theatre Group

Σκηνοθεσία: Ελλάδα Ευαγγέλου

Σκηνικά: Levent Taskan

Κοστούμια: Έλενα Κατσούρη

Κινηματογράφηση: Αλάνα Κακογιάννη

Μουσική επιμέλεια: Κώστας Κωνσταντινίδης

Τεχνική υποστήριξη: Άλεξ Μακρής

Παίζουν: Βαλεντίνος Κόκκινος, Άννα Παπαγεωργίου, Έλενα Παυλίδου

Πιστεύω ότι διανύουμε μια σημαντική περίοδο της επιτάχυνσης της τοπικής μας αυτογνωσίας. Δε χρησιμοποιώ τον όρο «εθνική αυτογνωσία», επειδή βλέπω ανθρώπους διαφορετικών εθνικών και ιδεολογικών καταγωγών όλο και πιο πολύ να αισθάνονται συντοπίτες, με ό, τι αυτό συνεπάγεται. Δεν μίλησα για διαθέσεις και συναισθήματα, αυτά κι αν ποικίλουν! Για πολλούς αυτός ο άρρηκτος δεσμός με τον Τόπο είναι καταδίκη, είναι αλυσίδα με βαρίδι, εμπόδιο στην πορεία με «καθαρούς» εθνικούς προσανατολισμούς. Στο μυαλό άλλων εδραιώνεται η αντίληψη του Τόπου ως καλουπιού της όψης, της νοοτροπίας και της μοίρας όλων των κατοίκων του. Άλλη οπτική γωνιά ερμηνεύει τον Τόπο ως χωνευτήρι πολλαπλασιαζόμενων πολυπολιτισμικών τάσεων. Οι πεπειθήσεις είναι έντονες και συγκρουόμενες. Το Καινούργιο προσπαθεί να γεννηθεί μέσα από το Παλιό, τσιρίζοντας και παλεύοντας και γδέρνοντας από πάνω του τα νεκρά κύτταρα του παρελθόντος.

Τα πιο πάνω προλογίζουν σημείωμα για μια σεμνή, αλλά σημαντική θεατρική πράξη. Αναφέρομαι στην παραγωγή του Rooftop Theatre Group «Παρουσιάζοντας την εμπειρία». Η παράσταση αποτελεί φάση μιας πορείας, ενός project του οποίου και οι αρχικοί πομποί, και οι τελικοί δέκτες είναι έφηβοι, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι. Ξεκινώντας από εβδομαδιαία θεατρικά εργαστήρια και περνώντας από τη διαδικασία της καταγραφής των προσωπικών βιωμάτων και της ενσωμάτωσής τους συγγενούς προς αυτά τα βιώματα ευρύτερου κοινωνικού απόηχου, τα μέλη της ομάδας κατέληξαν στη συγγραφή ενός σπονδυλωτού θεατρικού κειμένου. Ο τίτλος «Παρουσιάζοντας την εμπειρία» απλά δηλώνει τη μεθοδολογική πορεία. Οι περιπλεκόμενες ιστορίες κυμαίνονται υφολογικά μεταξύ αλληγοριών και σατιρικών εικόνων, ο θεατρικός διάλογος εναλλάσσεται με μονολόγους ή ομαδικές προσπά-

Οι μικρές ιστορίες έχουν γερή βιωματική βάση, χιούμορ και ευστοχία στην παρουσίαση ανθρώπινων τύπων και στάσεων ζωής, κάτι που επιτρέπει το συνδυασμό της ρεαλιστικής υποκριτικής μανιέρας με μια σχεδόν παραβολική γενίκευση.

θειες αναζήτησης ατομικής, κοινοτικής, τοπικής ταυτότητας.

Η προσπάθεια της ομάδας δεν καταλήγει σε δραματοποιημένο ιδεολόγημα. Το ομαδικό ένστικτο της συγγραφικής ομάδας, καθώς και των συντελεστών της παράστασης τους προφύλαξε απ' αυτό τον κίνδυνο. Οι μικρές ιστορίες έχουν γερή βιωματική βάση, χιούμορ και ευστοχία στην παρουσίαση ανθρώπινων τύπων και στάσεων ζωής, κάτι που επιτρέπει το συνδυασμό της ρεαλιστικής υποκριτικής μανιέρας με μια σχεδόν παραβολική γενίκευση.

Η μικρή θεατρική ομάδα υπό την καθοδήγηση της σκηνοθέτιδας Ελλάδας Ευαγγέλου είναι γενναία και αποτελεσματική. Γενναία, επειδή πρωτ' απ' όλα δεν φοβάται να ακροβατήσει μεταξύ των διαφορετικών υφολογικών επιπέδων της παράστασης. Γενναία, επειδή αντέχει και την άμεση

επαφή με το κοινό στο μικρό θεατρικό χώρο του Artos, και την αναγωγή του θεάματος σε πιο αφαιρετικό επίπεδο. Οι τρεις νέοι ηθοποιοί, ο Βαλεντίνος Κόκκινος, η Άννα Παπαγεωργίου, η Έλενα Παυλίδου, έχουν πλήρη συνείδηση ότι το υλικό τους προέρχεται από βιώματα και ερωτήματα πολύ νέων ανθρώπων και ότι η παραγωγή απευθύνεται κυρίως προς εφηβικό κοινό. Αυτό καθορίζει το υποκριτικό κλίμα της παράστασης. Οι μορφές που δημιουργούνται είναι αποδεκτές και αναγνωρίσιμες, δοσμένες χωρίς συγκαταβατικότητα και διδακτισμό.

Η υποκριτική ακρίβεια και ευστοχία είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις στη μετάδοση του μηνύματος. Το θεατρικό παιχνίδι γίνεται με «ανοιχτά χαρτιά», οι αλλαγές των κοστούμιών μπροστά στο κοινό και οι σημαδεμένες με τις κινηματογραφικές προβολές και μουσικές παρεμβολές

εναλλαγές των ιστοριών γοπεύουν τους νέους θεατές, τους μεταδίδουν την αίσθηση της συμμετοχής στην παραγωγή του θεατρικού δρώμενου και συνεπώς και της ταύτισης με την ουσία του. Της ίδιας αποδοχής τυχαίνουν και οι μουσικές επιλογές του Κώστα Κωνσταντινίδη. Οι ασυνήθιστες εκδοχές των γνωστών τραγουδιών δημιουργούν ακόμα ένα επίπεδο παιχνιδιού, αλλά και συναισθηματικής συμμετοχής.

Η εικόνα του άλλου, ο προσδιορισμός του «εμείς», η φοβία και η εμπιστοσύνη, η ανοχή και η συνύπαρξη πάντα ήταν οι ουσιαστικές έννοιες στη ζωή των ανθρώπων αυτού του Τόπου. Αλλά τώρα, την περίοδο της επιτάχυνσης της διαδικασίας της τοπικής μας αυτογνωσίας, οι έννοιες αυτές έγιναν μέρος του καθημερινού μας ηθικού και υπαρξιακού λεξιλογίου.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ